

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: 78 P-3082/2025-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu tog suda dr.sc. Ljiljani Matuško Antić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Stjepana Slišurića, iz Zagreba, Črnomerec 39, OIB: 08048914340, zastupan po odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Pavičić&Partneri d.o.o. Zagreb, Mihanovićeva 20/II, protiv tuženika OTP banka d.d. Split, Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, zastupan po odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Vukina&Partneri d.o.o. Zagreb, Gjüre Deželića 30, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 14. svibnja 2026. godine, u prisutnosti tužitelja i punomoćnika tužitelja Ante Rajića, odvjetničkog vježbenika i punomoćnice tuženika Rim Hariri, odvjetničke vježbenice, dana 12. lipnja 2026. godine

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba Ugovora o kreditu broj: 97034/05 od 07.12.2005. godine sklopljenog između tužitelja Stjepana Slišurića, Črnomerec 39, iz Zagreba, i prednika tuženika OTP banka d.d., Domovinskog rata 61, Split, u dijelu čl. 5.3. koja glasi:

„Naknada za obradu kreditnog zahtjeva i upravljanje kreditom iznosi 0,50% (nula cijelih pedeset posto), od iznosa odobrenog kredita i plaća se jednokratno, prije korištenja kredita...”

II. Nalaže se tuženiku OTP banka d.d. Split, Domovinskog rata 61, isplatiti tužitelju Stjepanu Slišuriću, iz Zagreba, Črnomerec 39, iznos u visini od 318,53 EUR sa zateznom kamatom tekućom od 16. prosinca 2005. godine u smislu odredbe čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate do 31. prosinca 2007. godine, a od 01. siječnja 2008. godine do 31. srpnja 2015. godine prema eskontnoj stopi HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećanoj za pet postotnih poena, a od 01. kolovoza 2015. godine do 31. prosinca 2022. godine po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. godine do 31. prosinca 2023. godine po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvoga kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena te od 1. siječnja 2024. godine do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za svako polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi za dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili

granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku OTP banka d.d. Split, Domovinskog rata 61, naknaditi tužitelju Stjepanu Slišuriću, iz Zagreba, Črnomerec 39, parnični trošak u iznosu od 281,25 EUR sa zateznom kamatom tekućom od 12. lipnja 2026. godine do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je s pravnim prednikom tuženika dana 07. prosinca 2005. godine sklopio Ugovora o kreditu broj 97034/05 temeljem kojeg je tužitelju odobren iznos kredita u kunskoj protuvrijednosti od 98.900,00 CHF po prodajnom tečaju kreditora na dan korištenja kredita i da je ugovornom odredbom čl. 5.3. Ugovora o kreditu tuženik obvezao tužitelja na plaćanje jednokratne naknade za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 0,50% od iznosa kredita, jednokratno, prije korištenja kredita, neovisno o iskorištenom iznosu kredita. Tužitelj navodi da ugovorne strane o ugovornoj odredbi o visini naknade za obradu zahtjeva nisu pojedinačno pregovarale u smislu da je prednik tuženika, prethodno ili naknadno, tužitelju jasno i nedvosmisleno razjasnio koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade za obradu i odobravanje kredita, tim više što je odredba bila unaprijed formulirana od strane tuženika. Navodi da predmetna odredba je prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja (potrošača) i u kvalitativnom i u kvantitativnom smislu, s obzirom da isti nije mogao utjecati na navedenu odredbu, jer je ista ponuđena po principu „uzmi ili ostavi“. Tužitelj se poziva na odredbe čl. 81., 83., 85. i 87. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03, dalje: ZZP). Ističe da je ugovorena odredba iz čl. 5.3. predmetnog ugovora nepoštena i time ništetna. Nadalje navodi kako je prednik tuženika odobreni iznos kredita tužitelju u stvarnosti umanjivao za proizvoljno utvrđene troškove obrade kredita zbog čega mu je u stvarnosti isplaćivan drugi iznos kredita te da slijedom navedenog jasno je da su te ugovorne odredbe nepoštena, jer su protivne prisilnim propisima. Tužitelj potražuje isplatu iznosa od 318,53 EUR, a koji je tuženik primio s osnova ništete ugovorne odredbe zajedno sa zakonskom zateznom kamatom od dana 16.12.2005. godine do isplate. Tužitelj predlaže usvojiti tužbeni zahtjev u cijelosti.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu osporava osnov i visinu tužbenog zahtjeva, ističe prigovor zastare potraživanja, tuženik prigovara naznačenoj vrijednosti predmeta spora. Tuženik osporava svojstvo potrošača tužitelju. Nadalje navodi da ugovorna odredba članka 5.3. Ugovora o kreditu potpuno je jasna, lako razumljiva i uočljiva. Ističe uzimajući u obzir uvjete za utvrđenje nepoštenosti Odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva sukladno primjenjivom Zakonu o zaštiti potrošača u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu, sud treba utvrditi: da je predmetna Odredba o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva suprotna načelu savjesnosti i poštenja. Naime, činjenica što predmetna ugovorna odredba postoji u Ugovoru o kreditu ne znači automatski da je suprotna savjesnosti i poštenju ili da suprotno savjesnosti i poštenju uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja; zašto bi tužiteljev položaj bio slabiji, odnosno zašto tužitelj nije mogao sklopiti Ugovor o kreditu koji ne sadrži Odredbu o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva; okolnosti iz kojih

proizlazi „prouzročenje značajne neravnoteže u pravima i obvezama na štetu tužitelja“. Predlaže odbiti tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti.

3. Sud je u dokaznom postupku izvršio uvid u Ugovor o kreditu od 07.12.2005.g. (list 6-15 spisa), Otplatni plan i promet po kreditu tužitelja (list 16-36 spisa), odluke Županijskih sudova i Vrhovnog suda Republike Hrvatske, odluke Suda EU, saslušan je tužitelj kao stranka u postupku.

Ocjenom provedenih dokaza kako svakog zasebno tako i u njihovoj međusobnoj povezanosti sukladno odredbi članka 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine broj " 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11 - pročišćeni tekst, 25/13, 70/19, 80/22, 153/23, 146/25, dalje: ZPP) sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

4. Predmet ovog spora je utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe kojom je ugovorena naknada kredita za obradu (čl.5.3. Ugovora o kreditu) te povrat naplaćenog iznosa s osnova naknade za obradu kredita.

Stranke čine nespornim visinu tužbenog zahtjeva.

5. U tijeku postupka tužitelj se protivi navodima tuženika iz odgovora na tužbu sadržajno kao u podnesku od 04. rujna 2025. godine, osporava istaknuti prigovor zastare (list 52-57 spisa).

6. Sud je saslušao tužitelj na okolnost činjeničnih navoda tužbe.

Tužitelj u svom iskazu navodi da je trebao kredit za nadogradnju kuće, stambeni kredit, banka mu je preporučila kredit u CHF. Navodi da se sjeća kako su mu rekli da mora platiti naknadu za isplatu kredita, nisu mu pojasnili zašto tu naknadu mora platiti i od čega se ta naknada sastoji. Tužitelj nadalje navodi da je banka sastavljala Ugovor o kreditu i on nije imao utjecaj na ugovorne odredbe, da je pročitao Ugovor o kreditu prije potpisivanja, ne sjeća se da je pisalo u ugovoru da treba platiti naknadu. Navodi da nikada nije iznajmljivao kuću koju je gradio. Osobno je otplaćivao kredit, nije bio nositelj obrta niti osnivač trgovačkog društva, bio je zaposlen u trgovačkom društvu kao građevinski inženjer.

Iskazu saslušanog tužitelja sud je u cijelosti poklonio vjeru jer je isti iznijet logično i uvjerljivo.

7. U tijeku postupka sud je u bitnom utvrdio:

- da je tužitelj s tuženikom dana 07. prosinca 2005. godine sklopio Ugovor o kreditu broj 97034/05 koji je kao tipski ugovor sastavio kreditor tj. tuženik, a temeljem kojeg je tužitelju odobren kredit u iznosu od 98.900,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti, da je člankom 5.3. ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva koja se naplaćuje prije isplate kredita od iznosa kredita, plaća se jednokratno, u iznosu od 0,50% (nesporno između stranaka),
- da je naplaćena naknada za obradu kredita u visini utuženog iznosa od 318,53 EUR (nesporno između stranaka)
- tužitelj tvrdi da nije u vrijeme sklapanja ugovora bila u mogućnosti pregovarati s tuženikom kao kreditorom o visini naknade za obradu zahtjeva (iskaz tužitelja),
- da je kredit tužitelju ponuđen po principu „uzmi ili ostavi“ i da tužitelj je pristao platiti trošak naknade za obradu kreditnog zahtjeva jer mu je trebao kredit za stana (iskaz tužitelja).

Između stranaka sporan je osnov tužbenog zahtjeva. Stranke čine nespornim visinu tužbenog zahtjeva.

8. U tijeku postupka tuženik ostaje kod prigovora zastare. U odnosu na istaknuti prigovor zastare sud je ocijenio isti kao neosnovan. Na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Su-IV-47/2020 od 30. siječnja 2020. zauzeto je pravno shvaćanje prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog govora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Kako se u konkretnom slučaju radi o restitucijskom zahtjevu tužitelja da mu tuženik vrati ono što je stekao temeljem ništetnih odredbi ugovora, a kojem zahtjevu prethodi utvrđenje ništetnosti sporne odredbe ugovora, zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost.

9. Tužitelj tijekom postupka i u svom iskazu navodi da nisu pregovarali o visini naknade za obradu kreditnog zahtjeva, niti mu je netko pojašnjavao na što se odnosi navedena naknada koja je predmet spora, ne sjeća se ni da bi bilo ugovoreno da treba platiti naknadu, ali da je naknade za obradu kreditnog zahtjeva naplaćena. Tuženik ističe kako je odredba o plaćanju naknade za obradu kredita bila jasna i razumljiva.

10. Sud je navode tuženika kojim osporava osnov tužbenog zahtjeva ocijenio kao neosnovane. Na temelju uvida u Ugovor o kreditu utvrđeno je da se radi o standardiziranom (tipskom) ugovoru. Odredbom čl. 295. ZOO-a propisano je da su opći uvjeti ugovora ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formularnom (tipskom) ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva, a obvezuju ugovorne strane kao i posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru. Odredbom čl. 269. ZOO-a propisano je da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju, a st. 2. propisano je da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno određiva dok je u čl. 270. ZOO-a propisano da, kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan. Imajući u vidu navedeno, valja istaknuti da je u vrijeme zaključenja ugovora na snazi bio Zakon o zaštiti potrošača iz 2003. godine sa izmjenama ("Narodne novine" broj 96/2003, dalje ZZP, kao lex specialis), koji odredbom čl. 81. stavak 1. propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je u stavku 2. propisano smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Nadalje, u stavku 3. istog članka propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, dok je u stavku 4. propisano ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

11. Sukladno odredbi čl. 84. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Naime, iz navedenih odredbi proizlazi da se u konkretnom slučaju radi o tipičnom formulacijskom obrascu ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane banke, koji korisnik kredita može ili potpisati ili ne. Isti ugovor sadrži odredbu prema kojoj se korisnik kredita obvezuje prilikom isplate kredita platiti banci naknadu za obradu kreditnog

zahtjeva u visini od 0,50% od iznosa kredita, međutim u ugovoru nije navedeno od čega se sastoji navedena naknada niti zašto je baš određena u visini od 0,50% od iznosa kredita. S obzirom na navedeno jasno je da se o odredbama akata kreditora koji reguliraju materiju kreditiranja, a koji su sadržani u samom ugovoru po prirodi stvari ni ne može pojedinačno pregovarati, pa je logično da se nije moglo pojedinačno pregovarati niti o spornim odredbama ugovora. Sve navedeno jasno proizlazi i iz iskaza tužitelja kada navodi da su mu djelatnici banke rekli da mora platiti naknadu, iz čega proizlazi da predmetni ugovor bio je unaprijed sastavljen od strane tuženika kao i da u trenutku sklapanja ugovora s tuženikom nije se pojedinačno pregovaralo o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva. Tuženik na kojem je teret dokaza (čl.221.a. ZPP-a) nije dostavio dokaz niti predlaže provođenje dokaznog postupka na okolnost da bi se radilo o odredbama koje su jasne, lako razumljive i lako uočljive.

12. Slijedom navedenog odredbu čl.5.3. Ugovora kreditu (naknada za obradu kreditnog zahtjeva) tužitelju je bilo potrebno objasniti na temelju jasnih i razumljivih kriterija kako bi mogao predvidjeti posljedice koje iz tog ugovora proizlaze, slijedom čega je u konkretnom slučaju prouzročena znatna neravnoteža u pravima i obvezama između stranaka na štetu tužitelja.

13. Iz iskaza tužitelja nedvojbeno proizlazi da je tužitelj u smislu odredbe čl. 3. ZZP potrošač, odnosno, fizička osoba koja navedeni Ugovor o kreditu nije sklopio u svrhu koja bi bila namijenjena njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, iz čega proizlazi da nema pravnih znanja koja su potrebna da bi joj takva odredba bila jasna i lako razumljiva i to sve za razliku od tuženika, koji je sklapanju predmetnog Ugovora o kreditu, pristupio u okviru svoje djelatnosti.

Pri tome je sud u ovoj pravnoj stvari imao u vidu i pravno shvaćanje koje je izraženo u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-1214/2024-2 od 30. listopada 2024. godine, a prema kojem: „U skladu s čl. 59. toč. 3. ZZP/03 ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti. U konkretnom slučaju nije prijeporno da među strankama zaključen ugovor ne sadrži konkretan opis troškova niti usluga koji se plaćanjem sporne naknade naplaćuju u vrijeme sklapanja ugovora, a i prema shvaćanju ovog revizijskog suda, troškovi i usluge koje se pružaju u zamjenu za spornu paušalnu naknadu, čija visina ovisi tek o visini odobrenog kredita, nisu notorni niti se mogu podrazumijevati.“.

Kako dakle nisu navedeni nikakvi konkretni troškovi niti usluge koje su obuhvaćene navedenom naknadom za obradu kreditnog zahtjeva niti je navedeno što obuhvaća naknada za obradu kredita to iz navedene ugovorne odredbe čl.5.3. Ugovora o kreditu odredbe nije niti jasno po kojem će se tečaju (prodajnom, kupovnom ili srednjem) obračunati takva naknada, te hoće li biti relevantan tečaj na dan sklapanja ugovora o kreditu, dan isplate kredita ili koji treći dan, to po stajalištu ovog suda radi se o neodređenoj, odnosno neodredivoj činidbi u smislu odredbe čl. 270. st. 1. ZOO-a.

14. S obzirom da se, dakle, o navedenoj odredbi čl. 5.3. Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo, iste je bila unaprijed formulirane od strane tuženika te tužitelj nije imao utjecaja na njezin sadržaj niti je mogao ishoditi da se iste eliminiraju iz Ugovora, radi se o nepoštenim ugovornim odredbama u smislu odredbe čl. 81. ZZP/03. Pri tome tuženik nije dokazao opravdanost spornih naknada u ugovorenom postotku od iznosa kredita, a iz činjenice da korisnici kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju i više naknade, proizlazi zaključak da predmetnim naknadama nisu pokriveni stvarni troškovi koje je tuženik imao

pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanja kredita. I uslijed toga sud smatra da je povrijeđeno načelo savjesnosti i poštenja koje podrazumijeva da su svi sudionici u obveznom odnosu dužni međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana vodeći računa o smislu i svrsi obveznog odnosa. Nadalje iako je riječ o ugovornim odredbama koje su jasno i razumljivo sastavljene jer omogućuju tužitelju da u trenutku zaključivanja ugovora precizno ocijeni visinu tih naknada, a time i ekonomske učinke ugovaranja takvih odredbi, sama činjenica da je riječ o transparentnim odredbama ne znači ujedno da su odredbe poštene. Odredba čl. 84. ZZP/03 dopušta testiranje poštenja glavnog predmeta ugovora i primjerenosti cijene/naknade samo u slučaju netransparentnosti navedenih odredbi. Međutim, ostali aspekti financijskih obveza (osim glavnog predmeta ugovora), u koje spada i sporna naknada, podliježu testu nepoštenosti i kad je potpuno transparentna (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u presudi broj Rev 240/2024-2 od 23. listopada 2024.).

15. Prilikom ocjene poštenosti (imajući na umu i odredbu čl. 83. ZZP/03) potrebno je uzeti u obzir narav usluge na koju se ugovor odnosi (predmet ugovora) u vrijeme kad je ugovor sklopljen, sve popratne okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora i sve ostale odredbe tog ugovora. Kako ugovorna odredba čl. 5.3. Ugovora o kreditu ne sadrži nikakve podatke o stvarno pruženim uslugama i/ili nastalim troškovima na koje se te naknade odnose, a niti ih tuženik tijekom postupka dokazuje, dok je za iznos ove naknade tužitelju odmah umanjen iznos isplaćenog kredita, ne može se zaključiti da je tuženik mogao razumno očekivati da bi potrošač (tužitelj) pristao na te odredbe u pojedinačnim pregovorima.

16. U odnosu na utvrđivanja postojanja znatnije neravnoteže, ono se ne može ograničiti samo na visinu iznosa spornih naknada u odnosu na ukupni iznos dobivenog kredita. Naime, takva neravnoteža postoji kada se dovoljno ozbiljno dovodi u pitanje položaj potrošača kao "slabije" strane predmetnog ugovora nametanjem dodatnih obveza koje nisu predviđene dispozitivnim zakonskim pravilima. Naime, iako nije bilo zabranjeno, ugovaranje naknada nije bilo predviđeno dispozitivnim odredbama koje se primjenjuju automatski niti prisilnim odredbama, već se plaćanje naknada moralo ugovoriti pa je riječ o odredbama koje nisu izuzete iz područja primjeni odredbi ZZP/03 o zaštiti od nepoštenih ugovornih odredaba. Dakle, iako nije bilo zabranjeno niti na drugi način ograničeno, ugovaranje odredbi o jednokratnoj naknadi za obradu kredita je utjecalo na pravni položaj tužitelja kao potrošača u odnosu na onaj položaj koji je bio predviđen u dispozitivnom nacionalnom pravu.

17. Nadalje, Ugovor o kreditu ne sadrži konkretan opis troškova niti usluga koji se plaćanjem spornih naknada naplaćuju u vrijeme sklapanja ugovora, a troškovi i usluge koje se pružaju u zamjenu za sporne paušalne naknade, čija visina ovisi tek o visini odobrenog kredita, nisu notorni niti se mogu podrazumijevati. Neutvrđeni troškovi, koji terete tužitelja unošenjem spornih odredbi u ugovor o kreditu, nerazmjerni su i po svom sadržaju i po visini. Očito je da je tuženik na tužitelja prenio obvezu plaćanja naknade koja ne odgovara stvarno pruženim uslugama ili troškovima, čime je stvorena, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, na štetu tužitelja značajna neravnoteža jer tuženik nije dokazao da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i/ili nastalim troškovima. Dakle, riječ je o odredbama o plaćanju naknade za obradu kredita o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, i te odredbe, iako jasne i uočljive, unesene su od strane banke u ugovor protivno zahtjevu dobre vjere, pri čemu je banka mogla biti svjesna da je primjena istih stvorila, na štetu potrošača, značajnu neravnotežu između prava i obveza ugovornih strana (neovisno o visini iznosa naknada), budući da tužitelju nije razjašnjeno na što se konkretno odnose iznosi ovih naknada odnosno koje joj se zauzvrat pružaju usluge.

Poslovni broj: 78 P-3082/2025-9

18. Pri tome sud je imao u vidu i odluku Suda EU broj C-744/24 (Bank Polska Kasa Opieki, presuda Suda EU od 23. travnja 2026.g.) u kojoj je zauzeto stajalište:

"Članak 3. točke (g) i (j) Direktive 2008/48/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 23. travnja 2008. o ugovorima o potrošačkim kreditima i stavljanju izvan snage Direktive Vijeća 87/102/EEZ, kako je izmijenjena Direktivom (EU) 2021/2167 Europskog parlamenta i Vijeća od 24. studenoga 2021., u vezi s člankom 10. stavkom 2. te direktive, treba tumačiti na način da mu se:

protivi uključivanje u ugovore o potrošačkom kreditu odredaba kojima se predviđa primjena kamatne stope ne samo na ukupan iznos kredita nego i na iznose namijenjene plaćanju troškova povezanih s tim kreditom, koji stoga ulaze u ukupne troškove kredita za potrošača."

U tijeku ovog postupka tuženik nije dostavio dokaz niti je dokazao da bi zasebno naplatio tužitelju spornu naknadu iz čl. 5.3. Ugovora o kreditu već je ista naplaćena tužitelju od iznosa glavnice, kako to i tvrdi tužitelj u tužbi (a tuženik ne osporava) te je tuženik zaračunavao kamatu tužitelju i na ugovorenu naknadu što je zasigurno uzrokovalo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana u smislu da tužitelj plaća i zateznu kamatu na ugovorenu naknadu koje se naplaćuju jednokratno prije isplate kredita (tuženik suprotno ne dokazuje).

19. Slijedom navedenog sud je utvrdio ništetnim ugovornu odredbu iz čl. 5.3. Ugovora o kreditu te je u cijelosti prihvatio tužbeni zahtjev kao pod točkom I. izreke presude.

20. Tuženik ne osporava visinu tužbenog zahtjeva niti tijekom zatezne kamate pa je sud usvojio tužbeni zahtjev kao pod točkom II. izreke presude.

21. Tužitelj je naznačio VPS u visini iznosa od 1.645,76 EUR. Tuženik prigovara visini VPS. Kako je tužitelj zahtijevao tužbenim zahtjevom djelomično utvrđenje ništetnosti Ugovora o kreditu te zahtjeva isplatu iznosa u visini od 318,53 EUR to je sud VPS koji je određen prema visini isplaćene naknade za obradu kredita.

Sud je o zahtjevu za naknadu troškova postupka odlučivao na temelju odredbe čl. 154 stavak 1. ZPP-a, a koji trošak se sastoji sastava tužbe od 29.04.2025. g. u iznosu od 50,00 EUR (Tbr. 7. točka 1. OT-a), sastav podneska od 04.09.2025.g. u iznosu od 50,00 EUR (Tbr. 8. točka 1. OT-a), pristup na ročište dana 26.01.2026.g. u iznosu od 50,00 EUR (Tbr. 9. točka 1. OT-a), pristup na ročište dana 14.05.2026.g. u iznosu od 50,00 EUR (Tbr. 9. točka 1. OT-a), pristup na ročište za objavu presude dana 12.06.2026.g. u iznosu od 25,00 EUR, ukupno 225,00 EUR, te je priznat trošak poreza u iznosu od 56,25 EUR, ukupno 281,25 EUR.

Tužitelju nije priznat trošak sudske pristojbe na tužbu i trošak sudske pristojbe na presudu jer je oslobođen plaćanja sudske pristojbe kao potrošač.

Odluka o zateznim kamata na parnične troškove od presuđenja do isplate, prema čl.151. stavak 3. ZPP-a.

Slijedom navedenog, odlučeno je kao u izreci.

U Zagrebu, 12. lipnja 2026. godine.

Sudac:
dr.sc. Ljiljana Matuško Antičić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude, nezadovoljna stranka ima pravo žalbe Županijskom sudu. Žalba se podnosi pismeno, putem ovog suda, u 4 istovjetna primjerka, u roku od 15 dana od dana primitka prijepisa ove presude.

DNA

1.tužitelju po punomoćniku

2.tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-30889-17246**

Kontrolni broj: **03b4a-6271b-fa266**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.